

**LEOPARD
NEGRE
LLOP
VERMELL
MARLON
JAMES**

Empúries

MARLON JAMES

LLEOPARD
NEGRE,
LLOP
VERMELL

Traducció d'Anna Llisterri

EDITORIAL EMPÚRIES

BARCELONA

Títol original: *Black leopard, red wolf*
© Marlon James, 2019

Amb la col·laboració del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Primera edició: setembre del 2019

© de la traducció: Anna Llisterra Boix, 2019

Mapes fets per Marlon James

© Editorial Planeta, s. a.
© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 16.589-2019

ISBN: 978-84-17879-10-5

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.
Tots els drets reservats.

SUMARI

Els qui apareixen en aquest relat	II
1. Un gos, un gat, un llop i una guineu	15
2. Malakin.	131
3. Un nen més que sis	321
4. Ciència blanca i matemàtica negra.	505
5. Heus aquí un oriki.	667
6. Llop de la mort	681

1

UN GOS, UN GAT, UN LLOP I UNA GUINEU

Bi oju ri enu a pamo.

U

El nen és mort. No cal saber res més.

He sentit que hi ha una reina al sud que mata l'home que li porta males notícies. Per tant, quan dono la nova de la mort del nen, amb això escric la meva pròpia mort? La veritat es menja les mentides igual com el cocodril es menja la lluna, i així i tot, el meu testimoni avui és el mateix que serà demà. No, jo no el vaig matar. Tot i que potser l'he volgut veure mort. Me'n delia com un golafre es deleix pel xai. Oh, tensar un arc i disparar, traspasar-li el cor negre i veure com rebenta de sang negra, i observar els ulls quan paren de parpellejar, quan miren però ja no hi veuen, i escoltar com la veu se li trenca, i sentir com el pit batega amb una ranera que diu, Mireu, el meu esperit miserable deixa aquest cos més miserable encara, i somriure amb aquestes noves i ballar amb aquesta pèrdua. Sí, em sento tip només d'imaginar-m'ho. Però no, jo no el vaig matar.

Bi oju ri enu a pamo.

No tot el que l'ull veu ho hauria de dir la boca.

Aquesta cel·la és més gran que la d'abans. Sento l'olor de la sang seca dels homes executats; sento els seus fantasmes que encara criden. Al vostre pa hi ha corcs i a la vostra aigua hi ha el pixum de deu i dos guàrdies i la cabra amb què carden per distreure's. Voleu que us doni una història?

Només soc un home que alguns han anomenat llop. El nen és mort. Sé que la vella us porta unes noves diferents. Digueu-li assassí, diu ella. Encara que l'únic que lamento és no haver-la matat. La pèl-roja va dir que el cap del nen estava infestat de dimonis. Si és que creus en dimonis. Jo crec en la mala sang. Vós sembleu un home que mai no ha vessat sang. I tanmateix teniu sang enganxada entre els dits. Un nen que vau circumcidat, una nena massa petita per al vostre gran... Mireu com això us excita. Mireu-vos.

Us donaré una història.

Comença amb un Lleopard.

I una bruixa.

Gran inquisidor.

Sacerdot dels fetitxes.

No, no cridareu els guàrdies.

La meva boca podria dir massa coses abans que la tanquin a cops de porra.

Mireu-vos. Un home amb dues-centes vaques que gaudeix amb un tros de pell de nen i el koo d'una nena que no hauria de ser la dona de cap home. Perquè això és el que busqueu, oi? Una coseta fosca que no es pot trobar en trenta sacs d'or ni en dues-centes vaques ni en dues-centes esposes. Una cosa que heu perdut... no, que us van prendre. Aquella llum, la veieu i la voleu. No la llum del sol, o la del déu del tro en el cel de la nit, sinó llum immaculada, llum en un nen que no sap res de les dones, una nena que heu comprat per casar-vos-hi, no perquè necessiteu una esposa, perquè teniu dues-centes vaques, sinó una dona que pugueu esquinçar, perquè la busqueu en forats, forats negres, forats humits, forats subterranis per a la llum que busquen els vampirs, i vós la tindreu, ho vestireu de cerimònia, circumcisió per al nen, consumació per a la nena, i quan treuen sang, i saliva, i esperma, i pixum, us ho deixeu tot a la pell, per anar a l'iroc i fer servir qualsevol forat que trobeu a l'arbre.

El nen és mort i tots els altres també.

Vaig passar dies caminant, entre eixams de mosques al pantà de Sang i pedres que tallaven la pell en les planes salades, de dia i de nit. Vaig caminar cap al sud fins a Omororo i ni ho sabia ni m'importava. Els homes em van detenir per pidolaire, em van prendre per lladre, em van torturar per traïdor, i quan la notícia de la mort del nen va arribar al vostre regne em van arrestar per assassí. Sabíeu que hi havia cinc homes a la meua cella? Fa quatre nits. El mocador que porto al coll pertany a l'únic home que en va sortir pel seu propi peu. Algun dia potser hi tornarà a veure de l'ull dret.

Els altres quatre. Deixeu-ne constància tal com ho he dit.

Els vells diuen que la nit és una ximpleta. No farà judicis, però passi el que passi, no avisarà. El primer va venir al llit. Em va despertar la meua pròpia ranera, i era un home, que m'estrenyia el coll. Més baix que un ogo, però més alt que un cavall. Podia com si hagués escorxat una cabra. Em va agafar pel coll i em va aixecar enlaire mentre els altres homes callaven. Vaig intentar apartar-li els dits però s'aferrava com un dimoni. Els cops de peu al pit eren com picar una pedra. M'aixecava com si admirés una pedra preciosa. Li vaig donar un cop de genoll tan fort a la mandíbula que les dents li van tallar la llengua. Em va deixar caure, i em vaig llançar contra els seus ous com un toro. Va caure, vaig prendre-li el ganivet, esmolat com una navalla, i li vaig tallar el coll. El segon em va voler agafar els braços, però jo anava despullat i relliscava. Li vaig clavar el ganivet, el meu ganivet, entre les costelles, i vaig sentir com li rebentava el cor. El tercer home ballava amb els peus i els punys, com una mosca a la nit, i xiulava com un mosquit. Vaig fer un puny, jo, i després vaig estirar dos dits, com les orelles d'un conill. Els vaig clavar ràpidament a l'ull esquerre i l'hi vaig arrencar sencer. Va xisclar. Tot mirant-lo bramar a terra, buscant l'ull, em vaig oblidar dels altres dos homes. El gras de darrere meu em va intentar do-

nar un cop de puny, em vaig ajupir, va ensopegar, va caure, jo li vaig saltar al damunt, vaig agafar la pedra que em feia de coixí i li vaig donar cops al cap fins que la cara li va fer olor de carn.

El darrer era un noieta. Plorava. Estava massa trasbalsat per suplicar que li perdonés la vida. Li vaig dir que en la seva vida següent fos un home, perquè en aquesta era menys que un cuc, i li vaig clavar una ganivetada directa al coll. La sang va arribar a terra abans que els genolls. Vaig deixar viure l'home mig cec perquè per viure necessitem històries, oi, sacerdot? Inquisidor. No sé com us he d'anomenar.

Però aquests homes no són dels vostres. Bé. Així no heu de cantar cap cançó de mort a les seves vídues.

Heu vingut a buscar una història i jo tinc ganes de parlar, els déus ens han somrigut a tots dos.

Hi havia un comerciant a la Ciutat Morada que va dir que havia perdut la dona. Havia desaparegut, juntament amb cinc anells d'or, deu i dos parells d'arracades, vint i dos braçalets i deu i nou braçalets per al turmell. «Diuen que tens nas per trobar el que preferiria estar perdut», va dir. Jo en tenia prop de vint en anys, i feia molt que m'havien expulsat de la casa del meu pare. L'home es pensava que jo era una mena de gos perdiguer, però li vaig dir que sí, que s'ha dit que tinc nas. Em va tirar una peça de roba interior de la seva dona. El rastre era tan dèbil que gairebé era mort. Potser sabia que algun dia vindrien homes a caçar-la, perquè tenia cabana en tres pobles i ningú no sabia dir en quin vivia. A cada casa hi vivia una noia que era idèntica a ella i fins i tot responia al mateix nom. La noia de la tercera casa em va convidar a passar i em va assenyalar un tamboret perquè hi segués. Em va preguntar si tenia set i va agafar una gerra de cervesa de masuku abans que li digués que sí. Permeteu-me que us recordi que els meus ulls són normals però s'ha dit que tinc nas. Per això, quan em va portar el got de cervesa jo

ja havia sentit l'olor del verí que hi havia posat, un verí de dones anomenat escopinada de cobra que perd el gust quan es barreja amb aigua. Em va donar el got i jo el vaig agafar, i també li vaig agafar la mà, i l'hi vaig doblegar darrere l'esquena. Li vaig acostar el got els llavis i el vaig fer passar per la força entre les dents. Les llàgrimes li queien galtes avall i vaig apartar el got.

Em va portar amb la seva mestressa, que vivia en una cabana a la vora del riu. El meu marit em va pegar tan fort que em va caure la criatura del ventre, va dir la mestressa. Tinc cinc anells d'or, deu i dos parells d'arracades, vint i dos braçalets, i deu i nou braçalets per als turmells, que et donaré, i també una nit al meu llit. Em vaig quedar quatre braçalets per al turmell i la vaig portar de nou amb el seu marit perquè m'interessaven més els diners d'ell que les joies d'ella. Després li vaig dir que li digués a la dona de la tercera cabana que fes cervesa de masuku per al marit.

La segona història.

El meu pare va tornar a casa una nit fent pudor de pescadora. N'estava impregnat, i també de l'olor de fusta d'un tauler de bawo. I de la sang d'un home que no era el meu pare. Havia jugat una partida contra un binga, un mestre del bawo, i havia perdut. El binga va reclamar els guanys, i el meu pare va agafar el tauler de bawo i el va estampar al front del mestre. Va dir que havia anat a una taverna de molt lluny per poder beure, fer pessigolles a les dones i jugar a bawo. El pare va apallissar l'home fins que ja no es va moure i llavors va sortir del bar. Però no feia pudor de suor, ni tenia gaire pols a sobre, i l'alè no li podia a cervesa, ni res. No havia estat en un bar sinó al cau d'un monjo de l'opi.

Així doncs, el pare va entrar a casa i em va cridar que sortís del graner on vivia, perquè aleshores ja m'havia fet fora de la casa.

—Vine, fill meu. Seu i juga a bawo amb mi —va dir.

El tauler era a terra, i li faltaven moltes peces. Massa per poder fer una bona partida. Però el pare volia guanyar, no jugar.

Segur que coneixeu el bawo, sacerdot; si no, us ho he d'explicar. Hi ha quatre rengleres de vuit forats al tauler, i cada jugador té dues rengleres. Hi ha trenta i dues llavors per a cada jugador, però nosaltres en teníem menys, no recordo quantes. Cada jugador posa sis llavors al forat nyumba, però el pare n'hi va posar vuit. Jo hauria dit, Pare, esteu jugant com al sud, amb vuit llavors en lloc de sis? Però el pare mai no parla quan pot pegar, i m'ha pegat per menys. Cada vegada que jo posava una llavor ell deia, Captura, i em prenia les llavors. Però tenia fam de beguda i va demanar vi de palma. La mare li va portar aigua i ell la va agafar pels cabells, li va donar dues bufetades i va dir, La teva pell haurà oblidat aquests senyals abans no es pongui el sol. La mare no li va voler donar el gust de veure-la plorar, per això va marxar i va tornar amb el vi. Vaig ensumar buscant verí, i ho hauria deixat estar. Però mentre ell pegava a la mare perquè feia servir la brui-xeria per frenar l'envelliment propi o bé per accelerar el d'ell, no feia cas del joc. Vaig sembrar les meves llavors, dues fins a un forat al final del tauler, i vaig capturar les seves. Això no va agradar al pare.

—Has portat el joc a la fase de mtaji —va dir.

—No, si acabem de començar —vaig dir.

—Com goses parlar-me amb tan poc respecte? Digue'm Pare quan t'adrecis a mi —va dir.

No vaig dir res i el vaig bloquejar al tauler.

No li quedaven llavors a la fila interior i no podia fer cap moviment.

—Has fet trampa —va dir—. Hi ha més de trenta i dues llavors al teu tauler.

—O el vi us ha deixat cec o no sabeu comptar —vaig dir—. Heu plantat llavors i les he capturat. He sembrat lla-

vors per tota la meva filera i he aixecat un mur que no teniu llavors per trencar.

Em va donar un cop de puny a la boca abans no pogués dir ni una paraula més. Vaig caure del tamboret i ell va agafar el tauler de bawo per pegar-me com havia pegat al binga. Però el pare anava borratxo i era lent, i jo havia estat mirant com els mestres de ngolo practicaven el seu art de lluita a la vora del riu. Va brandar el tauler i les llavors es van escampar pel cel. Jo vaig fer tres tombarelles enrere com els havia vist fer i em vaig ajupir com un guepard a l'aguait. Em va buscar amb la vista com si hagués desaparegut.

—Surt, covard. Covard com la teva mare —va cridar—. És per això que m'alegra avergonyir-la. Primer t'apallissaré a tu, després l'apallissaré a ella per haver-te criat, i després us deixaré senyalats perquè tots dos us recordeu que ha criat un noi per ser una fulana dels homes —va dir.

La ràbia és un núvol que em deixa la ment buida i em torna negre el cor. Vaig saltar i vaig donar cops de peu en l'aire, cada cop més amunt.

—I ara fa bots com una bèstia —va dir ell.

Em va atacar, però jo ja no era cap nen. El vaig envestir dins de la caseta, em vaig tirar a terra amb les mans al davant, vaig convertir les mans en peus i vaig fer mitja volta, vaig fer girar tot el cos com una roda amb les cames amunt, vaig girar cap a ell, el vaig bloquejar amb els peus al voltant del coll i el vaig fer caure amb força. El cap va topar amb el terra i va fer un soroll tan fort que la mare va sentir el crac des de fora. Va entrar corrents i es va posar a cridar.

—Aparta't d'ell, criatura. Ens has enfonsat a tots dos.

La vaig mirar i vaig escopir. Llavors me'n vaig anar.

Aquesta història té dos finals. En el primer, les meves cames li van fer presa al coll i l'hi van trencar quan el vaig fer caure a terra. Es va morir allà mateix i la mare em va donar cinc cauris i melca embolicada amb fulles de palma i em va

enviar lluny. Li vaig dir que me n'aniria sense res que fos d'ell, ni tan sols la roba.

En el segon final, no li trenco el coll, però igualment cau i topa a terra amb el cap, que se li esquerda i sagna. Quan es desperta ha quedat imbècil. La mare em dona cinc cauris i melca embolicada amb fulles de plàtan i em diu, Ves-te'n d'aquí, els teus oncles són tots pitjors que ell.

El meu nom era propietat del pare, per tant el vaig deixar al seu portal. Ell es vestia amb túniques elegants, sedes de terres que no havia vist mai, sandàlies d'homes que li devien diners, el que fos per fer-li oblidar que venia d'una tribu de la vall del riu. Quan vaig marxar de la casa del pare no volia res que me'l recordés. Els costums antics em cridaven fins i tot abans d'anar-me'n i em volia treure totes les peces de roba. Volia fer olor d'home, amb tuf i pudor, no el perfum de les dones i els eunucs de la ciutat. La gent em miraria amb el menyspreu que es reserva a la gent dels pantans. Entraria a la ciutat, o al dormitori, sense por com un animal preuat. El lleó no necessita túniques i la cobra tampoc. Aniria a Ku, d'on provenia el meu pare, encara que no en sabés el camí.

Em dic Rastrejador. Temps enrere tenia nom, però fa molt que l'he oblidat.

La tercera història.

Una reina d'un regne de l'oest em va dir que em pagaria bé si trobava el seu rei. La cort pensava que s'havia tornat boja, perquè el rei era mort, ofegat ja feia cinc anys, però jo no tenia problemes per trobar els morts. Vaig agafar la paga i senyal i em vaig dirigir cap a on viuen els que han mort ofegats.

Vaig anar caminant fins que em vaig trobar amb una vella que seia a la vora del riu amb una vara llarga. Tenia els cabells blancs a cada costat del cap, calb per dalt. Les arrugues de la cara semblaven senders en un bosc i les dents grogues indicaven que li podia l'alè. Expliquen que es desperta cada

matí jove i bonica, que el seu atractiu floreix del tot abans del migdia, que ha envellit fins a ser anciana quan es fa fosc i mor a mitjanit per renéixer al cap d'una hora. El gep de l'esquena li arribava més amunt que el cap, però els ulls li brillaven i tenia el cap alerta. Els peixos nedaven fins a la punta del bastó, però mai no arribaven més enllà.

—Per què has vingut en aquest indret? —va preguntar.

—Per aquí es va a Monono —vaig dir.

—Per què has vingut en aquest indret? Un home viu?

—La vida és amor i d'amor ja no me'n queda. L'amor se m'ha escolat i ha corregut cap a un riu com aquest.

—No és amor el que has perdut, sinó sang. Et deixaré passar. Però quan jec amb un home visc sense morir durant setanta llunes.

Per tant vaig cardar amb l'anciana. Es va estirar panxa enlaire a la riba, amb els peus dins del riu. Només era ossos i cuir, però vaig trempar amb ella i em vaig sentir ple de vigor. Alguna cosa em nedava entre les cames; tenia la sensació que eren peixos. La mà d'ella em va tocar el pit, i les meves ratlles d'argila blanca es van convertir en onades al voltant del cor. Entrava i sortia de dins seu, desconcertat pel seu silenci. A les fosques, tenia la sensació que s'estava tornant més jove tot i que es tornava més vella. Una flama es va escampar dins meu, es va escampar fins a les puntes dels dits i la punta que tenia dins seu. L'aire va envoltar l'aigua, l'aigua va envoltar l'aire i jo vaig cridar, i vaig treure-la, i vaig ploure damunt de la seva panxa, els braços i els pits. Em vaig estremir cinc vegades. Ella encara era una anciana, però jo no estava enfadat. Es va treure la meva pluja del pit i la va llençar al riu. Immediatament tot de peixos van saltar enlaire i es van capbussar, van tornar a saltar. Era la nit que la foscor es menjava la lluna, però els peixos tenien llum a dins. Els peixos tenien cap, braços i pits de dona.

—Segueix-los —va dir ella.

Els vaig seguir tot el dia i tota la nit, i un dia més. De vegades el riu anava baix i m'arribava al turmell. De vegades el riu anava alt fins al coll. L'aigua em va rentar tot el blanc del cos, i va deixar només la cara. Els peixos dona, les dones peix, em van portar riu avall durant dies i dies fins que vam arribar a un lloc que no sé descriure. Era o bé una muralla de riu, que es mantenia ferma encara que hi pogués fer passar la mà al través, o bé el riu s'havia doblegat cap avall i jo encara podia caminar, amb els peus tocant a terra i el cos dret sense caure.

De vegades l'única manera d'avançar és travessant el que calgui. Per tant la vaig travessar. No tenia por.

No sabia dir si vaig deixar de respirar o si respirava a sota l'aigua. Però vaig seguir caminant. Els peixos del riu m'envoltaven com preguntant-me què hi feia allà. Vaig seguir caminant, i l'aigua que m'envoltava em feia onejar els cabells, m'esbandia a sota els braços. Aleshores vaig trobar una cosa com no he vist mai en cap dels regnes. Un castell en un extens prat d'herba fet de pedra, amb dos, tres, quatre, cinc, sis pisos d'alçària. A cada cantonada, una torre acabada amb una cúpula, també de pedra. A cada pis, finestres tallades a la pedra, i a sota les finestres, un terra amb baranes d'or que en diuen terrassa. I des d'aquell edifici hi havia un passadís que el connectava amb un altre edifici i un altre passadís que el connectava amb un altre edifici, de manera que hi havia quatre castells units formant un quadrat.

Cap dels castells no era tan enorme com el primer, i l'últim estava en ruïnes. Quan l'aigua va desaparèixer i va deixar pedra, herba i cel, no ho sabia dir. Hi havia arbres en línia recta fins allà on m'arribava la vista, jardins en quadrats i flors en cercles. Ni tan sols els déus tenien un jardí com aquell. Era passat migdia i el regne estava buit. Quan va arribar el capvespre, de pressa, les brises es desplaçaven amunt i avall, i els vents em van passar pel costat, com homes grassos que

tenen pressa. Quan es va pondre el sol, homes dones i bèsties es van moure, visibles i invisibles: apareixien entre les ombres, desapareixien amb els darrers rajos de sol i tornaven a aparèixer. Vaig seure a les escales del castell més gran i els vaig observar mentre el sol fugia de la foscor. Homes, caminant al costat de dones, i infants que semblaven homes, i dones que semblaven infants. I homes de color blau, i dones de color verd, i nens que eren de color groc, amb ulls vermells i ganyes al coll. I éssers amb cabells d'herba, i cavalls amb sis potes, i bandades d'abades amb potes de zebra, llom d'ase i una banya de rinoceront al front que corrien amb més nens.

Un nen groc se'm va acostar i va dir:

—Com has arribat fins aquí?

—He vingut pel riu.

—I la itaki t'ha deixat venir?

—No sé res de cap itaki, només una vella que feia olor de molsa.

El nen groc es va posar vermell i els ulls se li van quedar blancs. Els seus pares van venir a buscar-lo. Jo em vaig posar dret i vaig pujar vint peus d'escalas per entrar al castell, on més homes, dones, nens i animals reien, parlaven, xerraven i feien safareig. Al final del passadís hi havia una paret amb plafons sobre guerres i guerrers fets de bronze; en vaig reconèixer un que era la batalla de les terres centrals on van morir quatre mil homes i un altre de la batalla del príncep mig cec, que va guiar tot el seu exèrcit per un penya-segat perquè es pensava que era un turó. A baix de tot del mur hi havia un tron de bronze que feia que l'home que hi seia semblés petit com un nadó.

—Aquests ulls no són d'un home temorós de Déu —va dir. Vaig saber que era el rei, perquè qui més podia ser?

—He vingut a tornar-vos amb els vius —vaig dir.

—Fins i tot les terres mortes han sentit parlar de tu, Rastrejador. Però has perdut el temps i t'has jugat la vida per res.

No veig cap motiu per tornar, cap motiu per mi ni cap motiu per tu.

—Jo no tinc cap motiu per a res. Trobo el que la gent ha perdut i la vostra reina us ha perdut a vós.

El rei va riure.

—Som a Monono, ets l'única ànima vivent, i tanmateix ets l'home més mort d'aquesta cort —va dir.

Inquisidor, m'agradaria que la gent entengués que no tinc temps per a aquestes discussions. No lluito per res i no hi ha res per què lluitaria, per tant no cal fer-me perdre temps començant baralles. Si m'aixequés un puny, te'l trencaré. Si m'aixequés la llengua, te l'arrencaré de la boca.

El rei no tenia guàrdies a la sala del tron, per tant m'hi vaig apropar, observant la gentada que em mirava. Ell no estava ni il·lusionat ni espantat, però tenia una cara inexpressiva que deia, Hi ha coses que t'han de passar. Hi havia quatre graons per pujar a la plataforma on reposava el tron. Dos lleons als peus del rei, tan quiets que no sabia dir si eren de carn, d'esperit o de pedra. Ell tenia una cara rodona amb una papada que sortia una mica de sota la barbeta, ulls negres i grossos, un nas pla amb dos anells i la boca fina, com si tingués sang oriental. Portava una corona d'or damunt d'un mocador blanc que li amagava els cabells, un abric blanc amb ocells de plata i un plastró morat damunt l'abric, també amb viu d'or. L'hauria pogut aixecar amb un dit.

Vaig anar de dret cap al tron. Els lleons no es van moure. Vaig tocar el braç de bronze, tallat amb forma de pota de lleó estesa amunt, i uns trons van retrunyir damunt meu, amb un so negre que va deixar una olor de podrit a l'aire. A dalt del sostre, res. Encara mirava enlaire quan el rei em va enfonsar una daga al palmell de la mà, amb tanta força que es va clavar al braç del tron i s'hi va quedar enganxada.

Vaig cridar; ell va riure i es va acomodar de nou al tron.

—Podries pensar que l'inframon hauria de complir la

seva promesa, de ser una terra lliure de dolor i sofriment, però és una promesa que es fa als morts —va dir.

Ningú més va riure amb ell, però miraven.

Em va mirar amb recel i es va acaronar la barbeta, alhora que jo agafava la daga i la treia d'una estirada, que em va fer cridar de dolor. El rei va fer un bot quan el vaig agafar, però jo vaig fer un tall a la cua de l'abric i n'hi vaig estripar un tros. Va riure mentre m'embolicava la mà. Li vaig donar un cop de puny a plena cara i només llavors la gent va murmurar. Vaig sentir uns passos letals que se m'acostaven i em vaig girar. La gent es va aturar. No, alguna cosa els frenava. Cap expressió a la cara, ni de ràbia ni de por. I aleshores la gentada es va tirar enrere d'un salt com un sol home, mirant el rei que hi havia darrere meu, dret, amb l'urpa de lleó ensangonada a la mà. El rei va llançar l'urpa enlaire, ben bé fins al sostre, i la gent va fer oooh. L'urpa no va baixar. Al fons, alguns van començar a fugir. Entre la gent algú va cridar, algú va xisclar. Els homes van trepitjar les dones, que van trepitjar els infants. El rei no parava de riure. Aleshores es va sentir un cruixit, després un estrip, després alguna cosa que es trenca-va, com si els déus del cel estiguessin esbotzant el sostre. Omoluzu, va dir algú.

Omoluzu. Els que caminen pel sostre, dimonis de la nit d'una era anterior a aquesta.

—Han tastat la teva sang, Rastrejador. Els omoluzu no deixaran mai de seguir-te.

Li vaig agafar la mà i li vaig fer un tall. Va plorar com una nena del riu mentre el sostre començava a bellugar-se, i era com si s'estigués esquerdant, trencant i xiulant, però no es movia. Vaig passar la seva mà per damunt la meua i vaig recollir la sang, mentre ell donava cops de mans i punys com una criatura, intentant escapar-se. La primera forma es va alçar del sostre quan vaig tirar enlaire la sang del rei.

—Ara els nostres dos destins s'han barrejat —vaig dir.

El somriure li va desaparèixer, li va caure la mandíbula i va obrir molt els ulls. El vaig arrossegar escales avall mentre el sostre feia soroll i s'esquerdava. Homes negres de cos, negres de cara i negres allà on havien de tenir els ulls es van aixecar del sostre com homes que surten d'un forat. I quan s'aixecaven es quedaven drets al sostre igual com nosaltres a terra. Dels omoluzu van sortir fulles de llum, esmolades com espases i fumejants com brases ardents. El rei va fugir corrents i va abandonar l'espasa.

Van carregar. Vaig córrer, sentint com rebotaven del sostre. Un d'ells feia un salt i no queia a terra, sinó que tornava a tocar el sostre, com si fos jo qui estava cap per avall. Vaig córrer cap al pati de fora però dos se'm van avançar. Van saltar cap avall brandant les espases. La meva llança va parar els dos cops, però la força em va tombar. Un em va atacar amb l'espasa. Em vaig apartar cap a l'esquerra, vaig esquivar la fulla i li vaig clavar la llança al mig del pit. La llança es va moure a poc a poc com si punxés quitrà. Es va apartar d'un salt, i es va endur la llança. Vaig agafar l'espasa del rei. Des del darrere, dos em van agafar pels turmells i em van estirar cap al sostre, on la negror formava remolins com un mar de nit. Vaig fer talls entre la foscor amb l'espasa, vaig tallar-los extremitats, i vaig caure a terra com un gat. Un altre va intentar agafar-me la mà però jo el vaig agafar i el vaig atraure cap a terra, on es va esvaïr com el fum. Un em va atacar de costat i el vaig esquivar, però la fulla de la seva arma em va tocar l'orella i cremava. Em vaig girar i vaig atacar la seva fulla amb la meva i hi va haver espurnes en la foscor. Es va tirar enrere. Les mans i els peus se'm movien com els d'un mestre de ngolo. Vaig rodolar i fer tombarelles, amb les mans, els peus i les mans de nou, fins que vaig trobar la meva llança, prop de les estances exteriors. Hi havia moltes torxes enceses. Vaig anar corrents a la primera i vaig sucra la llança en l'oli i la flama. Tenia dos omoluzu just al damunt. Els vaig sentir

preparar les armes per tallar-me per la meitat. Però vaig fer un gran salt amb la llança en flames i els vaig traspasar a tots dos. Tots dos es van encendre, i les flames es van escampar pel sostre. Els omoluzu es van dispersar.

Vaig córrer a través de la cambra exterior, pel passadís i per la porta. A fora la lluna brillava dèbilment, com la llum a través d'un vidre tèrbol. El rei petit i gras ni tan sols corria.

—Els omoluzu apareixen on hi ha un sostre. No poden caminar pel cel obert —va dir.

—A la vostra esposa li encantarà aquesta història.

—Tu què en saps de l'amor que sentia una persona per una altra?

—Anem.

El vaig arrossegar, però hi havia un altre passadís, d'uns cinquanta peus de llarg. Al cap de cinc passos, el sostre va començar a esquinçar-se. Deu passos i corrien pel sostre tan de pressa com nosaltres per terra, i el rei petit i gras s'estava quedant enrere. Deu i cinc passos i em vaig ajupir per esquivar una fulla que feia un arc cap al meu cap i que va fer caure la corona del rei. Després de deu i cinc vaig perdre el compte. A mig passatge, vaig agafar una torxa i la vaig llançar al sostre. Un dels omoluzu va esclatar en flames i va caure del sostre, però es va esvaïr convertit en fum abans de tocar a terra. Ens vam afanyar cap a fora un altre cop. Molt lluny hi havia el portal, un arc de pedra que no podia ser prou ample perquè apareguessin els omoluzu. Però mentre passaven corrent per sota, dos van saltar del sostre i un em va fer un tall a l'esquena. En algun moment entre córrer cap al riu i travessar el mur d'aigua, vaig perdre les ferides i també el record d'on eren. Vaig buscar, però no tenia cap senyal a la pell.

Fixeu-vos en això: el viatge al seu regne va ser molt més llarg que el viatge a les seves terres dels morts. Van passar dies abans no vam trobar la itaki a la vora del riu, però no

era cap vella, només una nena que saltava dins de l'aigua, i que em va mirar amb la murrieria d'una dona quatre vegades més gran. Quan la reina va retrobar el seu rei, s'hi va barallar, el va maleir i li va pegar tan fort que vaig saber que només passarien dies abans no tornés a ofegar-se.

Sé què us acaba de passar pel cap. Totes les històries són certes.

Tenim un sostre al damunt.